

Sygn. akt I Ns 1340/14

POSTANOWIENIE

Dnia 03 lutego 2016 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy P. w W. I Wydział Cywilny

w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Julita Wyrębiak - Romero

Protokolant: Kamil Miklaszewski

po rozpoznaniu w dniu 03 lutego 2016 roku w Warszawie

na rozprawie

sprawy z wniosku (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S.

z udziałem P. Ł. i R. Ł.

o stwierdzenie nabycia spadku po T. Ł.

I. stwierdzić, że spadek po T. Ł. z d. O. córce M. i S. urodzonej w dniu (...) w W., zmarłej w dniu 27 lipca 2012 roku w W., ostatnio stale zamieszkałej w W. przy ulicy (...) na podstawie ustawy nabyli: mąż P. Ł. i syn R. Ł. po 1/2 (jednej drugiej) części spadku każdy z nich;

II. wnioskodawca i uczestnicy ponoszą koszty postępowania związane ze swoim udziałem w sprawie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 03 lutego 2016 roku Sąd Rejonowy dla Warszawy P. w W. stwierdził nabycie spadku po T. Ł. oraz rozstrzygnął o kosztach postępowania (postanowienie k. 93).

Sąd zważył co następuje:

W pkt. II postanowienia Sąd orzekł o kosztach postępowania na podstawie art. 520 § 1 kpc, który stwierdza, iż każdy uczestnik ponosi koszty postępowania związane ze swym udziałem w sprawie. Zasada ustawowa w tym przepisie dotyczy postępowania nieprocesowego, jakim niewątpliwie jest postępowanie w sprawie o stwierdzenie nabycia spadku.

Ustawodawca zakłada, iż w zasadzie uczestnicy postępowania są w tym samym stopniu zainteresowani jego wynikiem, a orzeczenie sądu udziela ochrony prawnej każdemu z nich. Dlatego ten, kto poniósł koszty sądowe lub koszty zastępstwa procesowego, nie uzyska zwrotu wydanych kwot od innego uczestnika, lecz także nie jest obowiązany do zwracania kosztów poniesionych przez innego uczestnika.

Wskazany przepis ustanawia dwa wyjątki od wskazanej zasady, mianowicie w § 2 stwierdza, że jeżeli uczestnicy są w różnym stopniu zainteresowani w wyniku postępowania lub interesy ich są sprzeczne, sąd może stosunkowo rozdzielić obowiązek zwrotu kosztów lub włożyć go na jednego z uczestników w całości - to samo dotyczy zwrotu kosztów postępowania wyłożonych przez uczestników, zaś § 3 powołanego artykułu, że jeżeli interesy uczestników są sprzeczne, sąd może włożyć na uczestnika, którego wnioski zostały oddalone lub odrzucone, obowiązek zwrotu kosztów postępowania poniesionych przez innego uczestnika, a przepis ten stosuje się odpowiednio, jeżeli uczestnik postępował niesumiennie lub oczywiście niewłaściwie.

W ocenie Sądu w niniejszej sprawie nie doszło do ziszczenia się przesłanek szczególnych określonych w art. 520 § 2 i 3 kpc. Wszyscy uczestnicy postępowania byli w równym stopniu zainteresowani wynikiem postępowania, a ich interesy nie były sprzeczne. Jak słusznie podnosi się w doktrynie w postępowaniu nieprocesowym nie ma "pojedyńku" dwóch przeciwstawnych stron, dlatego też nie można mówić o przegrywającym, który powinien zwrócić koszty postępowania wygrywającemu (por. art. 98 § 1 kpc). Przeciwnie, z treści całego art. 520 wynika, że ustawodawca zakłada, iż w zasadzie uczestnicy postępowania są w tym samym stopniu zainteresowani jego wynikiem, a orzeczenie sądu udziela ochrony prawnej każdemu z nich. Dlatego ten, kto poniósł koszty sądowe lub koszty zastępstwa procesowego, nie uzyska zwrotu wydanych kwot od innego uczestnika, lecz także nie jest obowiązany do zwracania kosztów poniesionych przez innego uczestnika.

Zdaniem Sądu Najwyższego (postanowienie z dnia 22 marca 2012 r., V CZ 155/11, Lex nr 1164757), który to pogląd tutejszy Sąd w całości podziela i przyjmuje jako własny, zasada przewidziana art. 520 § 1 k.p.c. jest nienaruszalna wtedy, gdy uczestnicy są w równym stopniu zainteresowani wynikiem postępowania lub - mimo braku tej równości - ich interesy są wspólne. W niniejszej sprawie niewątpliwie obie strony są jednakowo zainteresowane wynikiem postępowania, a wnioskodawca miał interes prawny w tym by uzyskać rozstrzygnięcie przedmiotowej sprawy. Gdyby uznać, że wnioskodawca nie ma interesu prawnego w przedmiotowej sprawie, należałoby uznać również, że w ogóle nie może wystąpić z przedmiotowym wnioskiem.

Sąd nie znalazł zatem podstaw do zastosowania regulacji szczególnych i orzekł na podstawie ogólnej zasady, zastosowanie bowiem regulacji szczegółowych na kanwie niniejszej sprawy doprowadziłoby do pokrzywdzenia uczestników postępowania.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 520 § 1 kpc, Sąd orzekł jak w punkcie II postanowienia.